

Sygn. akt V CSK 128/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku Ł. J.
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach
z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt III Ca 464/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w Raciborzu oddalającego wniosek o ustanowienie służebności przesyłu.

W skardze kasacyjnej skarżąca wnioskodawczynie zarzuciła obrazę art. 305¹ k.c. w zw. z art. 292 k.c. oraz obrazę przepisów postępowania przez nierozpoznanie istoty sprawy, nie wskazując naruszonych przepisów. Wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca wskazała na występowanie w sprawie zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie, wymagających wyjaśnienia, czy przed wprowadzeniem na podstawie orzeczeń Sądu Najwyższego normy statuującej powstanie służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu dopuszczalne było rozpoczęcie biegu zasiedzenia ogólnie rozumianego prawa służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu oraz od jakiej daty może rozpocząć bieg termin zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu powstałej na podstawie wskazach przez skarżącą orzeczeń Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (zob. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to, by przedstawione zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu

dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Chodzi o takie zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie usunie istniejące wątpliwości i pozwoli przyjąć odpowiednią wykładnię określonych przepisów prawa.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniom prawnym sformułowanym w skardze kasacyjnej wnioskodawczynie rozstrzygniętym w dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego z odniesieniem się do podnoszonych przez skarżącą wątpliwości (zob. uchwały z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142, z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, "Biuletyn SN" 2008, nr 10, s. 8., z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139, uchwała siedmiu sędziów z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11, OSNC 2011, nr 12, poz. 129, wyrok z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08, nie publ., postanowienia z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 752/11, "Glosa" 2013, nr 1, s. 58, z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 190/11, nie publ., z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11, OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 45). Sformułowane w tym zakresie stanowisko ukształtowało jednolity pogląd odnośnie do wykładni wskazanych przez skarżącą przepisów w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed sądem apelacyjnym, którą Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.